

?je na tom možná stejně jako můj dvanáctidenní synek: tak dlouho jsem váhal, jestli taková věc někoho zajímá (nebo co, prostě jsem váhal...), až jeho příchod na tento svět oznámil dříve Jeroným Lešner na svém webu (dobrá, s ním jsem ho také shodou okolností jako s prvním zapíjel) a poté ještě Internetfolk (s tím jsem nezapíjel; taky nevím, co pije). Takže abyste vy, milí čtenáři Hrubek, měli aspoň něco navíc, posílám vám fotečku a několik exkluzivních informací: že se jmenuje Daniel už problesklo a je to pravda. Já dodám, že má silný hlas, z čehož sobecky nemám radost, ale třeba mu to vydrží. Projev má zatím neškolený a barvu takovou nevyzrálou, ale sebevědomí mu nechybí, protože místo aby se držel zpátky ve sborech, pouští se výhradně do sólových projektů. No, prostě z něj mám radost!

Chtěl bych taky tímto poprosit o shovívavost, pokud budu přechodně v nejbližší době trochu víc "váhat" a trochu míň psát: právě si užívám chlapečka. Ale abyste si nepředstavovali, že se snad hodlám zcela odmlčet, zahrnu vás ihned několika relativně čerstvými dojmy.

Poslední listopadový den jsem zašel do Divadla Archa na koncert k 25 rokům **Jablkoně**. Z koncertu s Moravskými symfoniky (s dirigentem Alešem Podařilem) - tedy volného pokračování projektu Symfonický Jablkoň - se vyklubal jeden z aspirantů na titul Můj nejsilnější hudební zážitek roku. Za prvé věc osobitá a neopakovatelná: to tedy doslova, pokud ovšem celý koncert nevyjde na desce, o čemž se zatím nezávazně uvažuje. Za druhé: jak jde dohromady jablkoní hudba se symfonickým orchestrem, můžete znát ze zmiňované desky Symfonický Jablkoň; naživo je to ale mnohem silnější. To může být i zásluha

Moravských symfoniků

, což je víceméně orchestr studentů konzervatoře a JAMU a vůbec mladých kolíků, navíc více než z 50 % orchestr dívčí; to blahodárné jiskření směrem k Jablkoně a hlavně frontmanu Němcovi bylo cítit ve vzduchu. Za třetí Michal Němec sám, jako hlavní postava bohatě zalidněného pódia: ve velké formě i jako bavič. No a za další - skvěle připravená muzika, hostující

Radůza

s jednou svoji skladbou, rovněž provedenou s orchestrem, Jirka Černý, který to všecko uváděl?

Teta Sally radí: pokud budete něco vydávat manželům Tichotovým, nezapomeňte si na křest rezervovat dostatečně velkou prostor. Vydavatelství Kalich, které přišlo s knihou rozhovorů výše jmenovaných pilířů Spirituál kvintetu nazvanou podle místa vzniku **Na Točné** (autor Miloš Rejchrt), uspořádalo křest ve svém knihkupectví v Jungmanově ulici, což byla tedy síla. Vyprávění Miloše Rejchrt a Jiřího Tichoty, stejně jako např.

Oh, Freedom

v podání tria J.T. - Z.T. - Odetta Drašatová (první zpěvačka Spirituál kvintetu) jsem volky nevolky vyslechl v nahlučení lidských těl, jaké jsem už v pražské veřejné dopravě řadu let

nezažil. Nevadí: knihou už se dychtivě prodírám (patří k ní ještě CD, pro stručnost řekněme "raritních nahrávek") a přečtené si rozhodně nenechám pro sebe. Sledujte Hrubky.

Lucie Minaříková, nezlomná folková diva, která kromě neustálého ožívání Z.L.O.M.ů, Zlomů, Zlomvazů a nejnověji Zlomzasů má energii ještě na pořádání festivalu, vypadala druhou prosincovou neděli docela smutně. Přišlo málo lidí. Bodejť by ne, Lucko, říkal jsem jí, když jsi festival přestěhovala z Kobylis na Jižní Město (Klub Na Dně - Opatov), nemá žádné jednoznačné jméno (podle jinak velmi pěkného info časopejsku se snad jmenoval Klof - Na Dně - Tentokrát bez bodláku - festival) a já sám jsem celou cestu metrem přemýšlel, jestli vlastně nemám vystoupit o stanici metra dříve a jít do KC Zahrada na festival, který se tam konal o týden dříve. Nakonec jsem se trefil se svou touhou potkat někoho známého a zapít radostnou událost co se týče místa dobře. Méně dobře pak co se týče času: chystala se už poslední kapela. Ale díky za ní: **Techtle mechtle** s netuctovým zvukem (zcela bez kytary akustické i elektrické) a se skvělou frontmankou Terezou Staňkovou mě potěšily (-lo, -la...). I seznam účinkujících, které jsem neslyšel, jsem pročítal se zálibením: Hluboké nedorozumění, Jauvajs, Jeroným Lešner, Markéta a Lazarové, Skoro, Šantré, Zlomzas. Vydařená plus mínus generační sestava se nám to zase v Praze (dobrá, a blízkém okolí) vylíhla, pěkně podchycená a utříděná. Takže pokud se vám bude příští rok snažit Lucie svůj festival, zcela jistě opatřený nějakým krycím názvem, utajit, nedejte se: přišli byste o spoustu pěkné muziky. A nejlepší po konci: jam-session, jaký už jsem hodně dávno nezažil, radost poslouchat, zpívat a chřestit. No, a tam jsem tedy také - jak výše naznačeno - zapíjel syna a dopouštěl se úniku informací. A teď už, prosím, projevujte shovívavost...